

אפימנונדאס ואמו

סיפור מבלקנים

כמעט מדי יום הלך אפימנונדאס לדודה שלו והיא תמיד נתנה לו דבר מה כדי שיביא לאמו. יום אחד היא נתנה לו חתיכת עוגה גדולה ואמרה לשאת אותה בזהירות שלא תיפול בדרך. החזיק אפימנונדאס את העוגה באגרוף חזק מאוד עד שנמחצה כליל. כשהגיע הביתה לא נשאר מהעוגה אלא פירורים. "מה הבאת, אפימנונדאס?" שאלה אמא. "הבאתי עוגה, אמא" ענה אפימנונדאס. "זו עוגה אפימנונדאס? לא, כך לא שומרים עוגה בדרך. היית צריך לעטוף אותה יפה בעלים גדולים ולשים על ראשך, תחת הכובע, וכך להביאה הבית. שמעת, אפימנונדאס?" "כן, אמא" ענה אפימנונדאס. למחרת הלך אפימנונדאס לבקר אצל הדודה והיא

נתנה לו גוש חמאה טרייה, צהובה. עטף אפימנונדאס את החמאה בעלים, שם על ראשו תחת הכובע והלך הביתה. היה יום יפה, שמש חיממה והחמאה התחילה להתמוסס. היא זרמה על ראשו של אפימנונדאס, אחר כך על פניו ועל צווארו, וכשהגיע הביתה היה כולו מרוח בחמאה. אמו הביטה עליו וקראה, וי! אפימנונדאס, מה יש לך תחת הכובע?" "חמאה, אמא" ענה אפימנונדאס. "חמאה? אפימנונדאס זו לא הדרך להביא חמאה. היית צריך לעטוף אותה בעלים, ללכת לנחל ולקרר אותה הרבה זמן, עד שתיעשה קשה, ואחר כך לשאת אותה בזהירות בידיים. שמעת, אפימנונדאס?" "כן אמא" ענה אפימנונדאס. עברו כמה ימים ואפימנונדאס הלך שוב לדודה וזו נתנה לו גור כלב קטן, שיביאו הביתה. אפימנונדאס עטף את הגור בעלים, הביא אותו לנחל וטבל אותו שם במים הרבה זמן, ואחר כך

לקח אותו בזהירות בידיו והביא הביתה. אבל הגור היה כבר מת.

"מה יש לך כאן, אפימנונדאס?" שאלה אמא.

"גור כלבים, אמא" ענה אפימנונדאס.

אפימנונדאס, אין לך כלל שכל. מה עשית? כך לא מביאים גור כלבים. היית צריך לקשור לו חתיכת חבל על צווארו, לשים אותו על הארץ וכך להוביל אותו הבית. שמעת?"

"כן, אמא" ענה אפימנונדאס.

כשבפעם הבאה הגיע אפימנונדאס לדודה, זו נתנה לו כיכר לחם טרי, חום-זהוב, שזה עתה הוציאה מהתנור.

אפימנונדאס קשר חבל סביב לכיכר לחם, שם אותו על הארץ וגרר הביתה כל הדרך. כשהגיע הביתה אמא הביטה על הדבר שבקצה החבל ושאלה "מה מצאת? מה יש לך שם בקצה החבל?"

"לחם, אמא. לחם שדודה נתנה לי בשבילך" עמר אפימנונדאס.

"לחם? אפימנונדאס, הרי אתה חסר כל תבונה. אתה טיפש גמור מאז שנולדת. לא אשלח אותך יותר לדודה כדי להביא ממנה דברים. אלך לשם לבדי. אך על דבר אחד תשים לב. ראה את ששת הפשטידות שאפיתי עכשיו לארוחת ערב. אתה רואה איך הנחתי אותן על המפתן לקירור. אז עכשיו תשמע היטב אפימנונדאס! רק תשגיח איך שאתה דורך כשאתה עובר בדלת."

"כן אמא" ענה אפימנונדאס.

אמו של אפימנונדאס שמה שביס על ראשה וצעף על צווארה, לקחה סל ביד והלכה לדודה. שש הפשטידות נחו על המפתן. ואפימנונדאס השגיח יפה כשהוא דרך על עליהן! הוא דרך – בדיוק – באמצע – של – כל – אחת...

ואיש לא יודע מה קרה הלאה! כי מי שסיפר לי זאת לא ידע, וגם אלה שסיפרו לזה שסיפר לי לא ידעו גם הם. אבל אפשר לנחש.